

25.01.2013

Oikeusministeriö

oikeusministerio@om.fi

OM 18/41/2010
OM031:00/2010**TODISTELU YLEISISSÄ TUOMIOISTUIMISSA**

Pyydettynä lausuntona todistelutoimikunnan mietinnöstä Varsinais-Suomen käräjäoikeus lausuu seuraavaa.

Mietinnössä ehdotetaan, että todistelua koskeva oikeudenkäymiskaaren (OK) 17 luku sekä eräitä muita todistelua yleisissä tuomioistuimissa koskevia säännöksiä uudistettaisiin. OK 17 luvun uudistaminen on paikallaan. Luku on lukuisten osittaisuudistusten jälkeen varsin hajanainen ja vaikeaselkoinen. Lisäksi vanhimpia säännöksiä ei voida enää pitää ajanmukaisina.

Myös luvun ehdotettu rakenne sekä yksittäiset säännökset ovat pääosin onnistuneita. Yksityiskohdista on lausuttu jäljempänä. Erityisen epäillen käräjäoikeus suhtautuu anonyymiä todistelua sekä vaatimuksia esittämättömän asianomistajan asemaa koskeviin ehdotuksen kohtiin.

Mietinnön mukaan (s. 41) työryhmän tavoitteena on ollut suosia sääntelyratkaisuja, jotka vähentävät tarvetta ottaa samassa oikeudenkäynnissä samaa todistelua vastaan useamman kerran. Käräjäoikeus kannattaa tällaisia sääntelyratkaisuja. Jotta tavoite toteutuisi kaikilta osin olisi työryhmän kuitenkin tullut samalla valmistella myös säännökset käräjäoikeudessa vastaanotetun todistelun hyödyntämisestä hovioikeudessa.

Ehdotettujen pykälien osalta käräjäoikeus esittää seuraavat huomiot.

OK 14:1 §:n mukaan asianosaisen on pysyttävä totuudessa tehdessään selkoa vaatimustensa perusteena olevista seikoista sekä lausueessaan vastapuolen esittämistä seikoista. Ilmaisut "tehdä selkoa" ja "lausua" ovat jossakin määrin epämääräisiä. Eikö voitaisi säätää, ettei asianosainen saa vedota seikkoihin, jotka hän tietää paikkansa pitämättömiksi, eikä kiistää tosiksi tietämiään seikkoja?

OK 17:1.1 §:n alkuosan mukaan asianosaisella on oikeus esittää haluamansa näyttö. Käytetystä sanonnasta saattaa saada sen vaikutelman, ettei tuomioistuimella olisi prosessinjohdollisilla toimenpiteillä oikeutta tai jopa velvollisuutta

25.01.2013

rajoittaa näytön esittämistä. Pelkästään momentin lopussa oleva viittaus muualla laissa oleviin poikkeuksiin ei selvitä asiaa parhaalla mahdollisella tavalla.

OK 17:2.2 §:n mukaan seikan asettaminen tuomion perustaksi edellyttää, että siitä on esitetty riittävä näyttö. Määritelmä "riittävä näyttö" on asiallisesti täysin mitäänsanomaton. Lisäksi se sopii huonosti saman pykälän 4 momenttiin, jonka mukaan 2 momentissa säädettyä noudatetaan, jollei toisin säädetä tai asian laadusta muuta johdu. Näissä tapauksissa ei siis vaadittaisikaan riittävää näyttöä. Koska täsmällisempi sääntely lienee asian laadusta johtuen vaikeaa, tulisi harkita, onko näyttökynnyksestä syytä säätää ollenkaan.

Myös todistustaakkaa koskevalta osalta pykälän tosiasiallinen informaatioarvo on vähäinen. Säännös lienee kuitenkin syytä säilyttää.

OK 17:4 §:ssä tarkoitetun lain soveltamista koskevan kirjallisen selvityksen sisältöä ei ole mitenkään täsmennetty. Tämä voi johtaa siihen, että pykälän nojalla ryhdytään esittämään oikeudenkäyntikirjelmän tyyppisiä kirjallisia lausumia ja että oikeudenkäynnin suullisuus vaarantuu.

Perustelujen mukaan (s. 77) lainsoveltamiskysymyksestä kuultava henkilö ei ole todistaja eikä asiantuntija eikä häneen sovelleta tällaisia henkilöitä koskevia säännöksiä. Tämä olisi ehkä syytä todeta nimenomaisesti myös pykälässä.

OK 17:7 §:n mukaan tuomioistuin ei enää saisi omasta aloitteestaan hankkia mitään todisteita dispositiivisessa riita-asiassa. OK 5:21 §:n mukaan tuomioistuin on kuitenkin velvollinen harjoittamaan tällaisissakin asioissa varsin pitkälle menevää materiaalista prosessinjohtoa. Säännösten voidaan katsoa olevan jossakin määrin ristiriidassa keskenään.

Tuomioistuimen oikeutta hankkia todisteita on perusteltu myös sillä, että kun asia on kerran saatettu tuomioistuimen ratkaistavaksi, on perusteltua, ettei sitä jouduta ratkaisemaan ilmeisen puutteellisen aineiston perusteella. Myös pyrkimys aineellista totuutta vastaaviin ratkaisuihin saattaa joskus puoltaa tuomioistuimen aktiivisuutta tässäkin suhteessa.

OK 17:9 §:n mukaan jokaisella on velvollisuus mm. luovuttaa esine tuomioistuimelle todisteeksi. Jos esinettä pidetään todisteena tulee se myös oikeudenkäynnin jälkeen arkistoida tuomioistuimen arkistoon. Esinetodiste voi kuitenkin olla ominaisuuksiltaan sellainen, että se on vaikeasti arkistoitavissa. Kun tulevaisuudessa siirryttäen kokonaan sähköiseen arkistointiin jäisivät esinetodisteet edelleen fyysisesti tuomioistuimen arkistoon. Käräjäoikeus pitääkin tarkoituksenmukaisena ratkaisua, jossa esinetodisteiden osalta suoritettaisiin aina katselmus, josta tehtäisiin merkintä tuomioistuimen pöytäkirjaan tai laadittaisiin erillinen katselmuspöytäkirja. Tämän jälkeen esine voitaisiin luovuttaa takaisin sen haltijalle tai omistajalle. Säännös tulisi tämän vuoksi muotoilla

25.01.2013

niin, että jokaisella on velvollisuus luovuttaa esine tuomioistuimelle katselmuksen toimittamista varten sekä sallia katselmuksen toimittaminen tiloissaan. Lisäksi käräjäoikeus toteaa, että pykälän 2 momentti ja sen s. 86 olevat perustelut näyttäisivät olevan katselmuksen toimittamisen kieltämisen osalta ristiriidassa keskenään.

OK 17:14.1 §:ssä on säädetty lääkäreitä ja eräitä muita terveydenhuollossa toimivia henkilöitä koskevasta todistamiskiellosta. Tältä osin käräjäoikeus kiinnittää huomiota siihen, että ammattinimikkeellä psykoterapeutti toiminee käytännössä monenlaisia erilaisen koulutuksen saaneita henkilöitä, mikä voi aiheuttaa tulkintaongelmia.

OK 17:14.3 §:ssä on säädetty muita kuin 1 momentissa tarkoitettuja terveydenhuollon ammattihenkilöitä koskevasta todistamiskiellosta. Pykälässä ei ole mitenkään määritelty, millä kriteereillä päätös tehtäisiin, vaan asia jää tältä osin pelkästään hallituksen esityksen varaan. Lisäksi herää kysymys, miten näissä tapauksissa on käytännössä meneteltävä. Onko tuomioistuimen selvitettävä, onko todistaja laissa tai asetuksessa tarkoitettu terveydenhuollon ammattihenkilö sekä vaatiiko asianosainen, ettei todistaja todista hoidon yhteydessä saamista tiedoista?

OK 17:15.2 §:n mukaan 13 ja 14 §:ssä tarkoitetut henkilöt saisivat kuitenkin todistaa mm. silloin, jos se on välttämätöntä puolustuksen järjestämiseksi heitä koskevien rikosepäilyjen vuoksi. Käräjäoikeuden käsityksen mukaan todistamisen salliminen olisi syytä ulottaa myös 13 ja 14 §:ssä tarkoitettuja henkilöitä vastaan ajettaviin riita-asioihin.

Ehdotuksen mukaan asianomistajaa, jolla ei ole vaatimuksia, sekä aikaisemmin samasta tai siihen välittömässä yhteydessä olleesta teosta syytettynä ollutta henkilöä pidettäisiin todistajina. Ratkaisua voidaan pitää kyseenalaisena. Usein riippuu sattumanvaraisista seikoista, onko asianomistajalla vaatimuksia vai ei. Vakuutus on esimerkiksi voinut korvata vahingot. Tai asianomistaja arvioi, ettei oikeudenkäyntiin kannata osallistua, koska vastaajalta ei kuitenkaan saisi perittyä mitään. Kaikissa tapauksissa asianomistajan oikeuksia on kuitenkin loukattu eikä hän suinkaan ole asiassa ulkopuolinen. Lisäksi todistajana pidettävään asianomistajaan ei ehdotuksenkaan mukaan sovellettaisi läheskään kaikilta osin todistajaa koskevia säännöksiä, vaan tästä on jouduttu säättämään useita poikkeuksia.

Se, että toisia asianomistajia kuullaan tässä ominaisuudessa ja toisia asianomistajia todistajina, ei ole omiaan selkeyttämään järjestelmää. Kaiken lisäksi asianomistajan status saattaisi vielä ylemmässäkkin oikeusasteessa muuttua todistajasta asianomistajaksi. Ns. kuultavien ryhmästä ei missään tapauksessa päästäisi kokonaan eroon, koska esim. alaikäisen huoltaja ja sosiaalilautakunta rikosasioissa sekä vastaajan työnantaja eräissä vahingonkorvausasioissa edelleen kuuluisivat tähän ryhmään.

25.01.2013

Rikoskumppanin pitäminen todistajana on taas ongelmallinen erityisesti itse-kriminalisointisuojan osalta. Esimerkiksi pahoinpitelyvyyhdissä kanssasyötetty väistämättä todistajankin ominaisuudessa puhuisi omassa asiassaan.

OK 17:24.1/3 §:n mukaan riita-asiassa, jossa sovinto on sallittu, voitaisiin asianosaisten suostumuksella käyttää todisteena kirjallista yksityisluonteista kertomusta. Perusteluissa on viitattu OK 17:7 §:ään, jonka mukaan tuomioistuim ei voisi enää hankkia mitään todisteita dispositiivisessa riita-asiassa. Ehdotettuun OK 17:24.1/3 §:ään liittyvät edellä OK 17:7 §:n osalta esitetyt seikat. Ensiksi mainittu säännös menee kuitenkin vielä pidemmälle, sillä se rajoittaa tuomioistuimen oikeutta selvittää nimetyn todisteen eli tässä tapauksessa todistajan merkitystä asiassa. On myös olemassa vaara, että kirjallisten kertomusten käyttö saa arvaamattomat mittasuhteet ja vesittää pitkälti koko oikeudenkäynnin välittömyyden ja suullisuuden. Perusteluissa oleva viittaus välimiesmenettelyyn ei ole relevantti, sillä tällöin on kysymys toisenlaisesta riidanratkaisukeinosta. Jos kirjallisten kertomusten käyttö ylipäätään halutaan sallia, tulisi pykälään ainakin jättää tuomioistuimelle mahdollisuus määrätä henkilö kuultavaksi.

OK 17:24.2 §:n osalta olisi ehkä syytä sanoa selvemmin, ettei siinä säädetty kielto estä käräjäoikeudessa tallennetun äänitteen käyttämistä todisteena hovioikeudessa esim. silloin, kun todistaja hovioikeudessa kertoo tapahtumista toisin kuin käräjäoikeudessa.

OK 17:25 §:ssä säädetyn hyödyntämiskiellon osalta käräjäoikeus toteaa, että sääntely, jonka mukaan menettelylliset rikkomukset saattavat johtaa tärkeinkin todisteen jättämiseen kokonaan oikeudenkäyntiaineiston ulkopuolelle ja joka sitä kautta voi johtaa aineellisen oikeuden vastaisiin lopputuloksiin, on selvästi ongelmallinen. Todisteen hankkimiseen liittyvät epäasianmukaisuudet tulisikin niin pitkälle kuin mahdollista ottaa huomioon todisteen luotettavuutta ja merkitystä arvioitaessa.

Pykälän 2 momentissa säädetystä kriteereistä ainakin todisteen merkitys asian ratkaisemiselle on ongelmallinen. Ensinnäkin todisteen merkityksen arviointi voi olla hyvinkin vaikeaa oikeudenkäynnin alkuvaiheessa, jolloin hyödyntämiskielloa koskeva ratkaisu yleensä tulee tehtäväksi. Toiseksi kriteeri on sisäisesti ristiriitainen. Perusteluissa on todettu, että jos kysymys on vakavan rikosasian keskeisestä todisteesta, rikoksen selvittämisen intressi puoltaa todisteen hyödyntämistä. Eikö kuitenkin juuri tällaisessa asiassa todistelun pitäisi olla "moitteetonta"?

Kuten esim. ratkaisusta KKO 2004:68 ilmenee, myös ulkomailta oikeusapuna saatuun todisteeseen voi liittyä hyödyntämiskiello. Tästä olisi hyvä mainita esim. erillisessä 4 momentissa.

25.01.2013

OK 17:33.1/3 §:n perustelujen mukaan anonyymiä todistajaa ei voitaisi käyttää, jos syyttäjän lopullinen rangaistusvaatimus perustuu sellaiseen lainkohtaan, jonka rangaistusasteikko ei riittäisi anonymiteetin myöntämiseen. Perustellusti voitaisiin kuitenkin lähteä siitä, että anonymiteetti säilyisi, kunhan kysymys on samasta teosta/tapahtumainkulusta, jota anonymiteetin myöntämistä koskevassa päätöksessä on tarkoitettu. Tätä tukee sekin, että asiaa joudutaan ehdotuksenkin mukaan arvioimaan syytteen eikä tuomioistuimen lopullisen kannanoton perusteella.

OK 17:35 §:n mukaan asiantuntijana ei saa toimia se, joka on asiaan ja asianosaiseen sellaisessa suhteessa, että hänen puolueettomuutensa vaarantuu. Säännöksen tarkempaa tarkoitusta tai sisältöä ei ole perusteluissa selvitetty. Ottaen huomioon OK 17:34 §:n ja sen perustelut tarkoituksena näyttää olevan asiantuntijan käsitteen selvä laajentaminen nykyisestä niin, että esimerkiksi suuri osa rakennusriidoissa kuultavista tavarantarkastajista yms. kuuluisi tähän ryhmään. Tällaiset henkilöt ovat kuitenkin usein asianosaisen värväämiä. Mikä olisi tämän seikan merkitys heidän asemaansa?

Kun todistajan ja asiantuntijan asemassa on lähinnä se ero, että jälkimmäiset voivat antaa lausuntonsa kirjallisesti ja että heidän antamansa vakuutus on hieman erilainen, asiantuntijan puolueettomuutta koskevaa säännöstä voidaan pitää tarpeettomana. Tällöin se, kummassa asemassa henkilöä kuullaan, määräytyisi pelkästään 34 §:n perusteluissa kerrottujen kriteerien perusteella.

OK 17:38 §:n osalta käräjäoikeus viittaa aikaisemmin OK 17:9 §:n kohdalla lausumaansa.

OK 17:40.3 §:n mukaan asiakirjan, esineen tai katselmuskohteen haltijaa voitaisiin kuulustella siten kuin asianosaisen tai todistajan kuulustelemisesta säädetään. Käräjäoikeuden käsityksen mukaan tällainen henkilö on puheena olevan asian suhteen asianosaista vastaavassa asemassa, joten vaihtoehtoinen viittaus todistajan kuulemista koskeviin säännöksiin lienee tarpeeton.

OK 17:41.1 §:n perustelujen mukaan rikosasian vastaajaa tai muutakaan henkilöä ei välttämättä olisi kaikissa tapauksissa kuultava heti. Tämä ei kuitenkaan käy selvästi ilmi pykälän sanamuodosta. Pykälää voitaisiin täydentää esimerkiksi maininnalla " ellei kuulemista asianosaisen perustellusta pyynnöstä tai muusta pätevästä syystä ole syytä siirtää."

OK 17:41 §:ssä tai muuallakaan ei ole säännöstä siitä, miten anonyymi todistaja kutsuttaisiin tuomioistuimeen.

OK 17:42 §:n osalta käräjäoikeus toteaa, että Euroopan unionin lainsäädäntö on osa kansallisesta lainsäädäntöä ja että sen mainitseminen erikseen on siten turhaa. Pykälän sanamuodosta saa lisäksi sen vaikutelman, ettei asianosainen enää voisi kutsua vapaamuotoisesti ulkomailla olevaa todistajaa tuomioistui-

25.01.2013

meen.

OK 17:43.1 §:n mukaan puheenjohtajan olisi tarvittaessa tiedusteltava kuultavan uskottavuuteen vaikuttavia seikkoja. Käytännössä tämän kaltaiset seikat tulevat kuitenkin selvitettäväksi kuultavan kuulustelun aikana. Näin jo siitä syystä, ettei puheenjohtajalla yleensä voi ennen kuulemistä olla tietoa niistä. Virke voitaisiinkin poistaa.

Toimikunnan ehdotuksen mukaan todistajan valasta luovuttaisiin, mutta todistajat ja myös asiantuntijat antaisivat kuitenkin vakuutuksen. Kuten mietinnössä on todettu (s. 154), todistajan antamalla vakuutuksella ei ole oikeudellista merkitystä. Sen vuoksi myös vakuutuksen antamisesta tulisi luopua kokonaan. Riittävää olisi, että puheenjohtaja muistuttaa todistajaa velvollisuudesta puhua totta sekä perättömän lausuman varalta asetetusta rangaistusuhasta.

Asiantuntijoiden osalta vakuutuksen antamisesta luopumista puoltaisi sekin, että lähtökohtaisesti he antavat lausuntonsa kirjallisesti, jolloin vakuutusta ei kuitenkaan annettaisi.

OK 17:24 §:n mukaan yksityisluontoisten kirjallisten kertomusten käyttö sallittaisiin selvästi nykyistä laajemmin. Käräjäoikeus suhtautuu edellä kerrotuista syistä ehdotukseen epäillen. Jos näin kuitenkin tehdään, eikö olisi johdonmukaista ja prosessiekonomisesti hyödyllistä sallia kertomuksen hyväksikäyttö myös todistajaa kuultaessa niin, että kuuleminen olisi luonteeltaan lähinnä täydentävää?

OK 17:53.1 §:ssä on anonyymien todistajan osalta nimenomaisesti säädetty, että häntä voidaan kuulla näkösuojan takaa. Tästä voisi vetää sen johtopäätöksen, että muiden todistajien tai asianosaisten kohdalla tämä ei ole mahdollista. Tätä ei kuitenkaan voitane pitää tarkoituksenmukaisena, vaan OK 17:51 §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa myös kuulemisen näkösuojan takaa pitäisi olla mahdollista.

OK 17:54 §:n mukaan asiakirja yms. on pääkäsittelyssä esiteltävä tarpeellisilta osin. Oikeudenkäynnin sujuvuuden edistämiseksi lakiin pitäisi edelleen ottaa nykyistä OK 17:8e.3 §:ää vastaava säännös, joka mahdollistaisi asiakirjan ottamisen vastaan sitä osaksikaan lukematta. Esim. siinä tapauksessa, että asiakirjan yms. laatijaa kuullaan käsittelyssä, asiakirjan sisältö tulee useimmiten aivan riittävästi läpikäydyksi tässä yhteydessä.

OK 17:66 §:ssä on säädetty asiantuntijalle maksettavista korvauksista todistajaa vastaavalla tavalla. Ehdotettujen säännösten myötä asiantuntijoiden kategoriaan tulee kuitenkin siirtymään runsaasti sellaisia henkilöitä, joita nyt kuullaan todistajina ja jotka ainakin nykyisin veloittavat erikseen suorittamastaan tarkastuksesta tms. ja erikseen oikeudessa esiintymisestä (esim. tavarantarkastajat). Säännöksestä tai sen perusteluista ei käy selvästi ilmi, miten näissä tilan-

25.01.2013

teissa on tarkoitus menetellä. Onko käytäntöä tarkoitus muuttaa niin, että asiantuntijan palkkio määrätään kokonaisuudessaan vasta tuomioistuimen toimesta? Vai onko eri vaiheissa tapahtuva laskutus edelleen mahdollinen?

Ehdotuksen mukaan mahdollistettaisiin todistajan kuuleminen anonymisti.

Anonyymi todistaminen olisi monilta osin oikeudenmukaiseen rikosoikeudenkäyntiin normaalisti liitettävien periaatteiden vastaista. Lisäksi anonyymien todistamisen mahdollistaminen edellyttäisi varsin monimutkaisia säännöstöä omine muutoksenhaku- ja julkisuussäännöksineen. Sen vuoksi tulisi tarkoin harkita, onko tällaiselle sääntelylle todella riittävät perusteet. Oleellista tässä harkinnassa on, miten usein tällaisen mahdollisuuden puuttuminen joko estää rikosvastuun toteutumisen tai saattaa todistajan tärkeät edut vaaraan. Näistä seikoista käräjäoikeudella ei ole tietoa.

Mikäli anonyymille todistelulle on edellä kerrottujen kriteerien valossa riittävä tarve, olisi perusteltua ulottaa se rikoksiin, joista säädetty ankarin rangaistus on vähintään kuusi vuotta vankeutta. Tällöin on jo kysymys varsin törkeistä rikoksista, joiden selvittämistä on merkittävä.

Käytännössä anonymiteettiä hakenee lähinnä syyttäjä. Tällöin asiassa ei todellisuudessa ole vastapuolta. Julkisen asiamiehen määrääminen ei asiaa muuta, koska tällaisella asiamiehellä ei voi olla juuri mitään konkreettisia tietoja asiasta. Tällaisessa tilanteessa hakijan esittämien seikkojen paikkansapitävyyden kontrollointi on vaikeaa ellei mahdotonta. Sen vuoksi tuomioistuinkäsittelyn todellinen merkitys vastapuolen oikeusturvan takeena ei ole kovin suuri.

ROL 5:11b §:n mukaan anonyymistä todistelusta päättäisi aina käräjäoikeus. Näin olisi silloinkin, kun asia olisi jo hovioikeuden tai jopa korkeimman oikeuden käsiteltävänä. Tätä ei voida pitää perusteltuna, vaan asia tulisi näissä tapauksissa ratkaista asiaa parhaillaan käsittelevässä tuomioistuimessa. Muutoksenhakumahdollisuuden takaaminen ei tällaisessa prosessuaalista kysymystä koskevassa asiassa ole riittävä peruste ehdotetulle järjestelylle.

Mietinnössä todetaan (s. 61), että anonymiteetti voitaisiin poistaa, jos todistaja on syyllistynyt perättömän lausuman antamiseen. ROL 5:11d.4 §:n mukaan anonymiteetti poistuisi kuitenkin jo syyttäjän nostaessa syytteen tai tuomioistuimen päättäessä haasteen antamisesta, jolloin anonyymisti kuullun henkilön syyllistymisestä rikokseen ei siis vielä ole varmuutta.

Anonyymiä todistelua koskevat varsin monimutkaiset säännökset huipentuvat haasteen antamista anonyymiä todistelua koskevassa asiassa koskevaan ROL 7:5a §:ään. Pykälässä tarkoitettussa tilanteessa siis syyttäjä olisi jo harkinnut syytteen nostamisen edellytyksiä ja päätynyt siihen, ettei niitä ole. Tämän jälkeen käräjäoikeus ryhtyisi tutkimaan samaa asiaa, vieläpä varsin inkvisitorisesti mm. hankkimalla oma-aloitteisesti selvitystä. Ehdotuksen perustelujen

25.01.2013

mukaan tämä on mahdollista, koska asiassa on kysymys vain haasteen antamisesta. Tältä osalta on todettava, että aivan ilmeisesti käräjäoikeuden hankkimaa selvitystä käytettäisiin myös asian varsinaisessa käsittelyssä, jos haaste annetaan. Jos haasteen antamisen edellytykset eivät täyty kanne hylätään haastetta antamatta tuomiolla. Tällöin siis asia ratkaistaisiin aineellisesti ilman sen perinpohjaista selvittämistä oikeudenkäynnissä. Ja koko ajan lainvoimaiseen haasteen antamista koskevaan ratkaisuun saakka asiaa jouduttaisiin käsittelemään niin, ettei todistajan henkilöllisyys tule ilmi (joko suoraan tai epäsuorasti).

Virallisella syyttäjällä on tällä hetkellä joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta ensisijainen syyteoikeus. Syyttäjä toimii virkavastuulla. Jos syyttäjä päättää jättää syytteen nostamatta, on ylemmällä syyttäjällä oikeus ottaa asia uudelleen käsiteltäväksi. Asianomistaja voi syyttäjän ratkaisusta riippumatta ajaa vahingonkorvauskannetta, jos hän katsoo kärsineensä vahinkoa. Käräjäoikeuden käsityksen mukaan asianomistajan syyteoikeudesta voitaisiinkin luopua kokonaan. Tällöin ei myöskään tarvittaisi toimikunnan esittämää vaikeaselkoista ROL 7:5a §:ää.

Lausunnon on valmistellut käräjätuomari Kimmo Simola.

Laamanni

Kenneth Nygård